

ntamo

Jyrki Pellinen

Satuja huonokuuloisille

Satuja huonokuuloisille

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan 2011

ntamo 2012

ISBN 978-952-215-270-1

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

© Jyrki Pellinen

Satuja huonokuuloisille

JYRKI PELLINEN

Tuuli

Tuuli oli parhaimmillaan. Se toteutti luontaista ajatusohjelmaansa ja koki sen hyvin monipuoliseksi. Kadunlakaisijat ja jokunen kävelijä kirosivat sitä.

Lautta tuli laajalta mereltä ja valitteli jo aamulla lähtiessään, että tänään saa tehdä lisäliiroja, kun tuulee ja bensaa kuluu vaikka kuinka.

– Sehän on kaupungin lautta, ei sinun tarvitse maksaa. Mutta tuo harmaa yhtyneenä myrskyyn on toista.

Repliikit olivat sinä iltana kaikkialla samanlaisia.

Eräs kadunkulma oli alkanut pahasti muuttua kolkoksi. Siinä oli ennen ollut pankki joka otti ankaraa palvelumaksua ja moni oli muuttanut pois, ottanut OKO-pankin jossa kyselykaavakkeet olivat olemattomat.

Tuuli oli tasapuolinen. Se puhdisti ylikypsät sireenit ja ne kukat kuten tuomen kukat, joiden aika oli ohi.

– En minä milloinkaan ole halunnut miksikään haudankaivajaksi.

Se ylensi mielensä ja siveli katedraalin korkeuksia ja siirtyi siitä

yli. Se oli lapsuudessaan pohjolassa von Alfthanin sukua ja oli opetettu antamaan kaikille yhtä paljon. Se antoi Heikille heikin, Valdelle valden ja kymmenykset tuomiokirkkoseurakunnalle, ja vasta törmättyään moneen muuriin se kietoutui pihan nurkkaan, jossa ulvoi silmät täynnä roskaa ja heitti kapulan jonnekin taivaalle.

Tuuli II

Kun kolkkoa katurataa ei enää tehnyt mieli kiertää, ihmiset kulkivat köyryssä kuin harmaat kissat.

– Tulisipa jokin, mistä saisi selvän miksi elämä muuttuu tällaiseksi, kirjoitti tuuli.

– Kyllä tämä on yhtä hittoa, sanoi vanha koiran kuljettaja. Koira kieltäytyi kulkemasta kadulle.

Ihmisten voimat olivat lopussa.

Tuuli lakkasi sen vuoksi ja alkoi hoitaa ihmisiä. Se opetti Amerikasta tuotuja oikkufilosofisia keskusteluja ja zen-iskuja sekä itse-toteutusta ja Paavali Sarvipään oppeja, jotka sopisivat markkinointipäällikölle yhtä hyvin kuin bobcatin kuljettajalle.

Mutta vaikka tuuli ujelsi ja rohkaisi ihmisiä, se kiersi kadun tuhat kertaa heitä nopeammin. Ulkomaalaiset rodut kulkivat kotimaisten yli iloisina. Italialaisetkin ihailivat kiellettyä kolkkoa tienoota ja ottivat valokuvia. Vähitellen pankki osti kadunkulmauksen. Päivä päivältä siihen rakennettiin uusia kerrostaloja niin, ettei kadun tunnelmaa enää tarvinnut kokea. Tuuli katsoi korkealta yläilmoista katukuiluihin ja näki monet ajat kerroksina

niin että vanhuus yhtyi yksinäisyyteen ja katu oli alhaalla kuin harmaa unohdus. Se tunsu vanhimmat tiilit eikä välittänyt vastaväitteistä, koska se jo periaatteessa hengitti ja ulottui kaikkialle. Illalla se laski irti ja vaienneena käpykoloisessa siimeksessään kuin palomies vapaapäivänä se rentoutui ja avasi runoantologian venäläisestä muinaisrunoudesta ja luki: Arla klagar Jaroslavna, klagar vid morgonsgryn. Sillä oli aina hyvä omatunto eikä se ollut luonut itseään ollen vain osana omaa inspiraatiotaan, tuulikansien upseeri. Mutta aina kun se puolestaan yritti karata ja päästä suurempaan reissuun, jokin paine ajoi sen alas ja alkoi höpistä ilmanpaineista, happivajeesta ja avaruusolioista. Ei ihme että ihmisetkin ovat muuttuneet omituisiksi. Kujeilevasti olivat syntyneet myös trombit sekä pikkupatsaat, jotka silloin tällöin kuljettivat säätieteilijöiden mökkejä kauas.

Jos elottomat esineet, kuten tuuli ja siilin karvat ja piikit merkitsisivät niin paljon, että niille voitaisiin antaa subjektin ominaisuus. Niinpä pääsi nyt tapahtumaan. Ja ilman Daniil Harmsin ja C.C. Cummingsin nollapistetragedioita, ja muuta osoittelevuutta.

Näissä saduissa vallitsee loputon mielekäs aineettomuus, sillä kyseessä ei ole kertaakaan ihmisen äänestä johtuvaa, perinteisen kieliopin tietämiseen viittaavaa. Vallitsee moskeijamaisuuden kaltainen kevätkeveys, jonka heränneet immanentit oliot pystyvät aikaansaamaan viattomalla ahdistuksellaan.

Jyrki Pellisen sadut ovat niin selväjärkisiä tekijänsä muotokuvia, että huonokuuloisinkin pystyy ne välittömästi käsittämään.

Kansi: Tiina Sunila
KL 84.2
ISBN 978-952-215-270-1
www.ntamo.net

9 789522 152701 >

